

El parc de la Draga

El parc de la Draga, que ocupa una superfície de més de 13 hectàrees, constitueix el límit de la ciutat per l'extrem nord. El parc té un caràcter de front, de nexa entre la ciutat construïda i un paratge natural d'especial interès ecològic i paisatgístic com és l'entorn de l'estany; aquesta ubicació en fa, sens dubte, un indret privilegiat.

L'arquitecte Peter Eisenman, guanyador del concurs de projectes per a la construcció d'un hotel a la

Vila Olímpica de Banyoles, presentà una proposta en la qual ja s'inclouia un esquema d'ordenació d'aquest gran espai públic concebut com una perllongació de la geometria bàsica de l'edifici i de l'entorn.

Conceptualment, el parc es basa en la superposició d'unes línies sobre el sòl, basades en la xarxa que dibuixava la parcel·lació històrica dels conreus. L'ordenació projectada, cal entendre-la, doncs, com a part i conseqüència d'un paisatge preexistent. D'aquesta manera les traces es mantenen, es desplacen i es deformen per constituir els diferents camins, passeigs, parterres, prades i l'estany interior. El projecte

consolida també una espina central que uneix l'hotel i la ciutat amb l'estany i les muntanyes que l'emmarquen; la mota, o passeig de ribera, representa el final de la terra ferma i manté la seva funció d'itinerari perimetral que volta l'estany.

En el procés de generació dels diferents espais del parc, destaquen dos tipus de moviments i deformacions de la xarxa bàsica. En un primer moviment, la xarxa es desplaça paral·lelament i produeix un lliscament sobre l'espina central. Aquest moviment genera una nova xarxa que és imatge i ombra de la primera; la superposició de totes dues permet l'aparició dels camins transversals. En un segon moviment, les línies

El parc de la Draga

Vista aèria del parc de la Draga i de l'eixample nord de la ciutat (Vila Olímpica) entre el carrer Sant Mer i el passeig de la Draga.

de divisió agrícola oscil·len sobre els límits, a llevant i a ponent, com si fossin estirades per un desplaçament longitudinal de l'espina central. Aquest desplaçament de les línies bàsiques produeix un escombrament sobre el sòl, que permet subdividir les feixes de conreu originals en sectors triangulars de diferent valor, segons corresponguin o no a la part escombrada.

Les xarxes de línies i superfícies, amb aquestes superposicions i interseccions que hem descrit, possibiliten un tractament diferencial de les distintes àrees. Per a la concreció de cada tractament, s'ha tingut en compte tant el valor conceptual donat als

successius desplaçaments, com les necessitats exposades per l'Ajuntament de Banyoles. Així, s'han alternat paviments durs amb semidurs i sectors verds que es poden trepitjar amb altres que no; s'ha buscat, doncs, un aprofitament integral del parc, procurant harmonitzar les utilitzacions més dinàmiques amb altres més estàtiques i contemplatives.

En general, la utilització pública està concentrada a la zona de llevant de l'espina central, i la part compresa entre aquest passeig i l'estany té un caràcter més intimista. D'aquesta manera s'aconsegueix dotar el parc d'un espai força ampli destinat a zona de picnic, un espai que donarà cabuda al

nombrós contingent de turistes que visiten l'estany els caps de setmana. Es tracta d'una terrassa, situada al llarg de l'aparcament i lleugerament per damunt de la cota del parc, que incorpora un tractament de sauló i els elements de mobiliari imprescindibles per a una àrea de picnic. Les esplanades d'herba situades en aquesta zona del parc poden absorbir un gran nombre de visitants.

La plataforma sobre la qual se situen el pavelló d'esports i la plaça d'accés configura un balcó privilegiat des d'on es pot contemplar tot el parc. A l'altra banda, en el límit de ponent, hi ha una esplanada que pot servir per guardar embarcacions i

material d'infraestructura que no càpiguen en les instal·lacions del Club Natació quan hi hagi competicions importants.

La vegetació també contribueix al discurs conceptual que ha servit de justificació per a l'ordenació del parc. S'ha tingut un interès especial a utilitzar espècies vegetals autòctones o de fàcil aclimatació a l'entorn de l'estany. Els materials de paviment i mobiliari reproduïxen els que hi ha en altres indrets més propers a la ciutat i que, al llarg dels anys s'han convertit en part integrant del paisatge.

Ramon Forcada i Pons,
arquitecte